

บทที่ 1

บทนำ

คนไทยในชนบทเลี้ยงไก่พื้นเมืองมาตั้งแต่อดีต โดยมีไก่เฉลี่ย 10 -20 ตัวต่อครัวเรือน เนื่องจากไก่พื้นเมืองเป็นไก่ที่เลี้ยงง่าย มีความทนทานต่อสภาพแวดล้อม และ โรคต่างๆ จึงมีความเสี่ยงในการลงทุนน้อย (สุพจน์, 2542) การเลี้ยงไก่พื้นเมืองเพื่อบริโภคในครัวเรือนเป็นการเพิ่มอาหาร โปรตีน และประหยัดค่าใช้จ่ายในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ หากมีปริมาณไก่อมากก็สามารถจำหน่ายเป็นรายได้ให้แก่ครอบครัว เนื่องจากเนื้อไก่พื้นเมืองไม่ยุ่ย เนื้อมีลักษณะแน่นและรสชาติเป็นที่ต้องการผู้บริโภค โดยเฉพาะผู้บริโภคที่ให้ความสำคัญด้านสุขภาพ เพราะเป็นที่ยอมรับว่าเป็นเนื้อที่มีคุณภาพสูง เนื่องจากมีปริมาณไขมันต่ำกว่าไก่กระທ (วิศาล และคณะ, 2545; Wattanachant *et al.*, 2004) และเนื้อไก่กระທมีปริมาณคอเลสเตอรอลในเนื้อ และหนังสูง (Bragagnolo, 2001) อีกทั้งการบริโภคไก่พื้นเมืองปลอดภัยจากสารพิษตกค้าง (วิศาล และคณะ, 2545) เนื้อไก่พื้นเมืองจึงเป็นที่ต้องการของตลาดเพราะมีผู้บริโภคมกขึ้น แต่ข้อด้อยของไก่พื้นเมืองคือ เจริญเติบโตช้าและให้ผลผลิตต่ำกว่าไก่กระທ ซึ่งมีปัจจัยมาจากการเลี้ยงแบบปล่อยให้หากินเองตามธรรมชาติ หรือให้อาหารที่มีคุณภาพต่ำ (สวสดี และเกรียงไกร, 2525) จึงทำให้การผลิตไก่พื้นเมืองไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ราคาเนื้อไก่พื้นเมืองสูงกว่าไก่กระທ ขณะที่ไก่กระທเป็นไก่ที่โตเร็ว ใช้เวลาเลี้ยงเพียง 42 วันก็สามารถจำหน่ายได้ แต่เนื้อมีความยุ่ยจึงไม่เป็นที่นิยมของคนไทย ดังนั้นการเลี้ยงไก่ไข่เพศผู้เพื่อบริโภคทดแทนเนื้อไก่พื้นเมืองจึงเป็นทางเลือกหนึ่ง เนื่องจากเนื้อไก่เพศผู้มีความหนาและเหนียวกว่าไก่เพศผู้ตอน และไก่เพศเมียในช่วงอายุเดียวกัน (Jacob and Mather, 2000) จึงควรมีการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพซากและเนื้อของไก่ไข่และไก่พื้นเมืองที่เลี้ยงด้วยอาหารชนิดเดียวกัน และอายุเท่ากัน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริโภค ในการตัดสินใจเลือกบริโภคเนื้อไก่

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาคุณภาพซากและเนื้อของไก่โรดไอแลนด์เรด ไก่กอล่อนและไก่แม่ฮ่องสอนที่อายุ 16 สัปดาห์ที่เลี้ยงเชิงพานิชด้วยอาหารไก่ไข่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อทราบสายพันธุ์ที่มีคุณภาพซากและเนื้อที่ดี สำหรับส่งเสริมการเลี้ยงไก่ให้แก่เกษตรกร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved